

νώμενον ἀπὸ τὸν δρόθιν λόγον καλητερεύει τὸ ὄνταίν μας· φῦλον, οὐτω τίποτε ἄλλο δύον αὐτῷ, δὲν προξενεῖ τὸν δικέρδον των, διαν διευθύνεται υπὸ τῆς μωμίας καὶ τῆς κουφοτήτος. Τὰ ἀκόλουθα ἀποτείνονται εἰς τὰς κυφοτέρας ἐξ αὐτῶν, εἰς τὰς ὁποίας καὶ καταλληλότερον ἄλλο δύνομα δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν, εἴναι ἀποκαλούντες αὐτάς Εἰ δώλια, διὰ τοὺς λόγους ὁποίους θέλομεν ίδει παρακατίοντες.

Τὰ Εἰδώλια ταῦτα εἰς ἄλλο δὲν ἀσχολοῦνται εἰνὴ εἰς τὸ νὰ κοσμῶσι καὶ νὰ καλλωπίζωσι τὸ ἄτομόν των. Εἰς πᾶσαν θεσιν τοῦ σώματός των, εἰς τὴν φυτογνωμικὴν καὶ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου των, εἰς τὰς κινήσεις τῆς κεφαλῆς των ἄλλο δὲν παρατηρεῖς ὅτι εἶναι τὸ ἔργον καὶ η προσπάθεια αὐτῶν εἰ μὴ νὰ εὑρωσι λα τρευτάς. Μιὰ τοῦτο καὶ τὰ βλέπεις νὰ γένεχωσι μὲ τόσην προθυμίαν εἰς τοὺς δημοποίους τόπους, εἰς τὰς συναναζυφάς, εἰς τὰς ἐκκλησίας, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰς ἀγυιάς, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέποντα εἰμὴ νὰ πλανήσωσι τοὺς ἀνδρας εἰς προσκύνησιν των. Ἀπαιτοῦσι δὲ οἱ ἀνδρες νὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτὰ θείαν λατρείαν, καὶ κατὰ γράμμα ως εἰς Θεάς νὰ ἀποτελένται εἰς αὐτά. Ὁ Θάνατος καὶ η ζωὴ εἶναι εἰς τὰς χειράς των, αἱ ἡδοναὶ τοῦ παραδείσου καὶ αἱ ποναι τῆς κολάσεως εἶναι εἰς τὴν ἔξουσίαν των, καὶ αἱ σιγμαὶ τὰς ὁποίας σὲ χαρίζουσιν εἶναι η Αἰωνιότης. Στεναγμοὶ, δάκρυα καὶ δεήσεις εἶναι αἱ προσφοραὶ καὶ αἱ ἀνήκουσαι εἰς αὐτὰ θυσίαν. Τὸ μειδίαμά των ἀποτελεῖ τὸν ἀνθρωπὸν εὐδαιμονικα, καὶ η κατήφειά των τὸν φέρει εἰς ἀπελπισίαν.

Πολὺ δὲ δυσκολώτερον εύρισκομεν ήμεις ἥδη νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰ διάφορα εἰδη τῶν Εἰδώλιων, παρ' ὅτι δὲ οἱ Μίλτων θέλων νὰ ἀριθμήσῃ τὰ εἰδώλα τῆς Χαναάν εἰς τὸν παράδεισόν τουν. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀπαιτοῦσι νὰ λατρεύωνται μὲ πῦρ καὶ μὲ φλόγας, ως δὲ Μολὼν, ἄλλα δὲ, ως δὲ Βασάλ, δύσηγονται νὰ βλέπωσι τοὺς λατρευτάς των νὰ κατακόπτωνται καὶ νὰ ἀφανίζωνται· ἄλλα δὲ, ως τὸ εὖ τοῖς Ἀποκρύφοις τῆς Ιερᾶς Βίβλου εἰδώλον, ἀγαπῶσι νὰ ἔχωσι συμπόσια καὶ εὐφροσύνας κατὰ πᾶσαν νήντα· καὶ, τὸ περιεργότερον, πολλὰ ἐξ αὐτῶν, σέργουσιν, ως οἱ λατρευταὶ τὸν Σινικῶν εἰδώλων, νὰ τὰ μαστιγόνωσι καὶ νὰ τὰ ἔξουδενόιωσιν, διαν κωφεύωσιν εἰς τὰς δεήσεις τὰς ὁποίας προσφέρουσιν οἱ λατρευταὶ των εἰς αὐτά.

Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ τὴν λατρείαν των εἰς τὰ εἰδώλια ταῦτα προσφέροντες, διαφέρουσι παντὸς εἰδους εἰδωλολατρῶν. Καθότι ἐκεῖνοι

μὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι καὶ ἄλλους συνθιστατοῖς των, οὗτοι δὲ θέλουσι μόνοι αὐτοὶ νὰ λατρεύωσι τὸ Εἰδώλιον των, καὶ κάνεις ἄλλος νὰ μὴ τὸ πλησιάζῃ.

Πόσον ὅμως διάφορος καὶ ἡ τοῦτο εἶναι ἡ γνωμὴ τῶν Εἰδώλιων! "Οσον δὲ προκυνητὴς αὐτοῦ θέλει νὰ τὸ περιφύγηεις έαττοι, τοσούτον τὸ εἰδώλιον μανεται νὰ πολὺ πλασιάσῃ τὸν ἀφεθμὸν τῶν λατρευτῶν καὶ προσκυνητῶν τουν. Καὶ η διαθετις αὐτη τοῦ Εἰδώλιον περιγγάφεται θαυμασιώτατα πανά τῷ Chacer. Παρισᾶ ὁ Βρειτός οὔτος ποιητῆς διτι ἐν ἐκ τῶν Εἰδώλιων τούτων ἐκάθητο ἐμπροσθεν τραπέζης μετὰ τριῶν λατρευτῶν τουν, καὶ προσεμειδία μὲν εἰς τὸν ἔνα, προέπιες δὲ εἰς τὸν ἔτερον, καὶ ἔινπτε τὸν τρίτον διὰ τοῦ ποδὸς κάτωθεν τῆς τραπέζης. Ποῖος δὲ ἐκ τῶν τριῶν τούτων, λέγει δὲ ὁ ἀρχαῖος Βάρδος, ἔχαιρε τὴν εὔνοιαν τοῦ Εἰδώλιον; — Οὐδεὶς καὶ ἐκ τῶν τριῶν.

Σκοπὸν ἔχοντες νὰ ἐπαναλάβωμεν γέ πάλιν τὸ περι Εἰδώλιον ἀντικείμενον, περαινομεν ἥδη τὸν λόγον μας, τὰς ἀκόλουθους μόνον παρατηρήσεις ἀποτείνοντες πρὸς αὐτά.

Καὶ ἄλλαι μὲν αἵτιαι πολλάκις δίπτουσι τὰ Εἰδώλια ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ βαθμοῦ των, πρὸ πάντων δὲ η ὑπανδρεῖα (διότι ἀφ' οὐ τις οἰνειαθῆ μετὰ τῆς θεᾶς τουν, ἀμέσως αὐτῇ ἐκπέπτει εἰς τὴν τάξιν τῆς γυναικὸς), αἱ ἀρχαὶ αἱ, τὸ γῆρας κτλ. κτλ. Γνωρίζουσαι λοιπὸν ταῦτα αἱ καλαὶ μας, δις προσπαθῶσι νὰ μετριάζωσι τὸ πρὸς τὸ θαυμάζεσθαι ἀπληγον αὐτῶν πάθος, ἀγωνιζόμεναι νὰ πράττωσιν ἔργα διὰ τὰ ὅποια νὰ ἀπολαύσωσι δίκαιοιν καὶ διαρκῆ θαυμασμόν. Συνίσταται δὲ οὗτος δέχεται εἰς τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου, η τὴν ἐνδυμασίαν, η τοὺς συρμοὺς καὶ τὴν πολυτέλειαν, ἄλλεις τοὺς ἐπωτερικοὺς σολισμοὺς. οἵτινες οὔτε ἀπὸ τὸν καιρὸν, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀρχῆς οὔτε ἔξαλειφονται, καὶ οἵτινες καθιζῶσιν ἀξιεραστέραν τὴν ἔχουσαν αὐτοὺς.

A.

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ ΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 28.)

=:0:=

"Α! οἱ πανούργοι, εἶπεν δὲ Λαμόντης, πόσον σὲ ἐπαιρίπαιξαν! — Εἶναι ἀφρονες νεανίσκοι, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ συγκωρῇ τις, εἶπεν δὲ Μελκοῦρος δὲν σοχάζονται, διτι εἶναι τόσον πλησίον μας· θέλω νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ παύσω τοὺς ἀξεῖσμοὺς των...

Πρόσεχε καλά, εἶπεν ἡ Ἀρμαντίνη ἐμποδίζουσα τὸν Μελκοῦρον· μοῦ κάμνοντι μεγαλητέραν, παρ' ὅτι εὐχάρισταν χάριν, ἀρχίζειν νὰ βλέπω πόσον εἰμαι ἡ πατημενη... — Οταν διδῃ τις τόσηρ ἀφορμήν εἰς τὴν κυπετερήν, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν γενναιότητα νὰ τὴν ὑποφέρῃ· μήν τοὺς διακύψης, παρακαλῶ...”

“Ομολογήσατε δύμως, ὑπέλαβεν ὁ Κάρλος, ὅτι εἶναι ἀμαρτία τὸπον ώφαία τελείας, νὰ μεταβάλλῃ μὲ τὴν αξιογέλασον οὕησίν της, τὴν ἐνιωσιν τὸν ἐρασμιωτέων προτεργάτων. Ἐὰν ἡτον πονηρά, ποτὲ δεν ἥθελον τὴν ὑπερασπισθῆν· ἀλλὰ σιγκατατευπατε, ὅτι ἡ ἀγαθότης τῆς καυδίας τῆς ἔκαμε νὰ κερδίσωμεν τὸ σίχημα· ὁ φόβος μήπως αὐξήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τὴν ἐμπόδισε νὰ χρεύσῃ μὲ ἡμᾶς, γε συχνάμεις τὴν ἐμποδίζει νὰ διευθύνῃ πρὸς ἡμᾶς τὸν παραμικὸν λόγον, νὰ δίψῃ τὸ παραμικὸν βλέμμα. — Ἀληθεύει, εἶπεν ὁ Γεροκύρδος, ὅτι εἶναι ἔξαιρέτου φύσεως· ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ μήν ἥναι τὸπον τυφλή; ἐξ αὐτῆς τῆς ηπιούσιος ἵκουε νὰ καυχῶνται τὴν ὠδαιότητά της. Πρὸ πολλοῦ σεφηθεῖσα τὴν μητέρα της, διευθύνεται παρὰ τοῦ πατρὸς της, διεισερχεται τῷποντι κόσμοις ἀνθρώποις, ἐνασχολεῖται δύμως πολὺ περισσότερον εἰς τὸ ἐμπόριον του, παρὰ εἰς τὰ ἐλαττώματα τῶν τέκνων του. — Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Δουμόντης. — Ἡ ἀδελφή της, ἐπρόσθεσεν ὁ Δορσάνος, ἡ ἐρασμιωτέρα γυνὴ ἀναμφιβόλως, εἶναι τὸσον ἀφελῆς, καὶ τὸσον ἐθαμβώθη διὰ τὴν ἀξιότητα καὶ ὠδαιότητα τῆς ἀδελφῆς της, ὡςε ἀκαταπαύσως ἡ ἴδια τὴν κολακεύει καὶ τὴν πλανᾶ· — Ἀκούεις Μαρία; εἶπε πρὸς αὐτήν ἡ Ἀρμαντίνη μὲ τὸν θελκτικότερον τόκον γε σφιγγούσα τὴν κεῖψα τῆς. — Ἐ, ὑπέλαβεν ὁ Κάρλος, ἐὰν ἥδηντα νὰ τῆς ἀνοίξῃ τις τοὺς δόφθαλμούς, καὶ νὰ τὴν κάμη νὰ γνωρίσῃ πόσον μόνη γίνεται ἀξιογέλασος, εἴμαι βέβαιος, ὅτι θέλει γενῆ ἡ σεμνοτέρα καὶ καλλιτέρα τῶν γυναικῶν, γε τότε αἱ εἰλικρινέστεραι προσφοραὶ μου θέλουσι λάβει τὸν τόπον τῶν ἀξεσμῶν, εἰς τοὺς ὄποιούς δύμολογῶ διε πάντοτε μὲ δισαρέσκειαν παραδίδομαι. ”

“Θέλω ὧφεληθῆ ἀπὸ τὴν νοῦθεσίαν ταύτην, εἶπε πρὸς τὸν Πατέρα τῆς ἡ Ἀρμαντίνη, καὶ εὐχαριστῶ τὴν τύχην, ἥτις μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν. Ἄσ εἶξεν θρόνον, καὶ ἀς ἀφήσωμεν τοὺς νεανίσκους αὐτοὺς νὰ παραδίδωνται εἰς τὰς ἀξιεράσους αὐτῶν εἰφροσύνας... Λέν θέλω λησμονήσει ποτὲ, ἐπρόσθεσεν αὐτῇ μὲ ἔμφασιν, ὅτι ὁ Κάρλος κατεδέχθη νὰ μὲ ὑπερασπισθῆ, καὶ σοχάζομαι νὰ τὸν εὐχαριστήσω εἰς τὴν πρωτηνή ἡμῶν ἔντευξιν. ”

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ ἐμπόριον εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγίνετο διὰ Μεταλλαγῆς. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐφερε δυσκολίαν εἰς τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, μετεχειρίσθησαν τὰ μέταλλα, πρότερον μὲν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάσασιν, καὶ ἀκολούθως καράττοντες αὐτὰ πώδες ἀποδειξιν τοῦ βάρως των μέτινας ἐπισήμους ἐκινησίας.

Ολα τὰ ἔθνη τῆς ἀρχαιότητος ἀνάγοντιν εἰς ξαντὰ τὴν ἀρχὴν τῶν νομισμάτων. Οἱ Ἐλληνες ἀποδιδουσι τὴν ἐφεύρεσιν αὐτῶν εἰς τινὰ βασιλέα τοῦ Ἀργον, ως μαρτυροῦσι γε τὰ μάρμαρα τῆς Πάρου. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἀνήναι, ἡ χρῆσις αὐτῶν φαίνεται ἐκ τοῦ Ουήρου διε δεν ἦτο γνωστὴ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολεμού. Ἐκ τῶν νομοθεσιῶν δὲ τοῦ Λυκούρογον (900 Πρ. Χρ.) γίνεται φανερὸν διε τὸ νόμισμα ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν Λακεδαιμονία. Ἐκ δὲ τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος (600 Πρ. Χρ.) φαίνεται ἡ χρῆσις τον κοινοτάτη. Τόσον δ' ηθανθησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες τὴν ἀνάγκην τοῦ νομίσματος, ὡςε καὶ τὸ ἐπροσωποποίησαν γε τὸ παρεξησαν ὑπὸ σχῆμα θεότητος· οἱ δὲ Ρωμαῖοι τὸ παρίσων ὑπὸ σχῆμα γυναικὸς ιρατούσης πλασιγγα καὶ κέρας ἀφθονίας, καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ ἐτύπονον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἡρας, τῆς λεγομένης Μονέτα, ἐξ οὗ ἐλαβεν ἀκολούθως τὸ νόμισμα τὸ καὶ παρ' ἡμῖν (χνδ.) διασωζόμενον δύνομα Μονέτα.

Τὰ συνηθέσερα μέταλλα, εἶναι ὡν κατεσκενάζοντα τὰ Νομίσματα ἥσαν, ως καὶ νῦν, ὁ χρυσός, ὁ ἀργυρός καὶ ὁ χαλκός. Ἐνίστε δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ ἀλλὰ μέταλλα. Οἱ Σπαρτιάται κατεσκενάζονται μέταλλα ἐκ σιδήρου. Λιεσθησαν δὲ καὶ μολύβδινα μέταλλα. Οἱ Καρχηδόνιοι δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ σκύτινα νομίσματα, γε οἱ Ρωμαῖοι ξύλινα.

Τὰ κυριώτερα τῶν ἀρχαίων νομίσματα ἥσαν τὸ Τάλαντον, (διάφορον κατὰ τόπους) ἡ Μνᾶ, καὶ ἡ Δραχμή. Τα δύο πρῶτα δύμως ἥσαν ὄνδματα περιληπτικά, ως τὸ τῆς συνηθείας Πονγγεῖον. Ἡ δὲ Δραχμὴ ἦτο τὸ πραγματικὸν βάρος. Τὸ τάλαντον ἰσοδυνάμει μὲ 5000 φράγκων, ἥτοι 20000 γροσίων. Εκατὸν δραχμαὶ ἀπετέλουν μίαν Μνᾶν.

Ο ἀργυροῦς Στατήρη ἡ ἥριστηνάμει μὲ τέσσαρας δραχμάς. Ἐν πλειοτέρᾳ δὲ συνηθεία ἡτον δρυσοῦς Στατήρη.

Ο Οβολὸς ἦτο τὸ ἐκτημόδιον τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, καὶ τὸ συνηθέσερον δλων τῶν νομισμάτων, καὶ κατεσκενάζετο ἐκ χαλκοῦ.

Τῶν Ρωμαίων τὸ σύνηθες νόμισμα ἦτο τὸ Ασσάριον.